

**KRISTINA
OHLSSONOVÁ
HOŘÍCÍ
STROMY**

Copyright © Kristina Ohlsson, 2016
Published by agreement with Salomonsson Agency
Translation © Viola Somogyi, 2017

ISBN 978-80-7473-588-2

1

Rozhodnutí padlo v prosinci. Následující léto bude univerzita uzavřena. Odborníci došli k závěru, že v zájmu omezení výdajů bude rekonstrukci možné provést v nepřítomnosti studentů a vyučujících a bude to tak výrazně levnější. Rozhodnutí bylo kritizováno méně, než se čekalo. Studenti se zkrátka museli smířit s tím, že v létě projednou nebudou žádné mimořádné přednášky. Zaměstnancům nabídli prodlouženou placenou dovolenou. Všechno bylo v nejlepším pořádku. A zanedlouho přišlo jaro.

Tehdy univerzita oslovila firmu, která zodpovídala za bezpečnost jejích prostor, a chtěla vědět, zda je možné zajistit během rekonstrukce větší ostrahu, aby se dělníci nemuseli zabývat odháněním nepovolaných osob. Bezpečnostní agentura samozřejmě vyšla zákazníkovi vstříc. Strážníci budou procházet prostorami třikrát denně.

Nastalo léto. Kolem univerzitních budov postavili dělníci lešení a zakryli ho průhlednými plachtami. Z parkoviště zmizela vozidla a kolem byly rozmístěny velké cedule, které veřejnosti sdělovaly, co se tu v nejbližších měsících bude dít.

Když se Lars stal velitelem skupiny strážných, která měla v létě univerzitu zabezpečovat, měl už za sebou tři roky práce u bezpečnostní agentury.

„Nejhorší, co se může stát, je, že se tu objeví parta znuděných chuligánů,“ prohlásil. „A s tím si, jak známo, dokážeme poradit, na to už máme svoje metody.“

Přišel slunovrat a pak nastal červenec. Došlo ke třem incidentům, všechny byly nahlášeny. Ani v jednom případě nebylo nutné přivolat policii. Pak se ale všechno změnilo. Lars dokázal jen těžko vyjádřit slovy, co přesně se stalo, ale jednoho rána jednoduše vytušil, že se něco přihodilo. Několikrát, když vstoupil do prázdných chodeb, se přistihl, že sevřel obušek, který mu visel na opasku. Zároveň se změnilo i počasí. Náhle bylo mnohem nevypočitatelnější. Přesně jako Lars.

Promluvil si o tom s kolegy. Žádný z nich ale jeho pocity nesdílel.

„Co se podle tebe stalo?“ ptali se.

Lars jen bezmocně krčil rameny.

„Nevím.“

A tak to pokračovalo až do dne, kdy uviděl, jak po nebi neklidně poletují černí ptáci. V tu chvíli mu došlo, že se spletl.

Bylo to tak, jak říkali spolupracovníci – nestalo se nic.

Zatím.

Ale něco se *stane*.

Brzy.

Co se to ksakru děje? uvažoval.

Sužoval ho nevysvětlitelný strach. Zamířil k autu. V dálce uslyšel rachocení vlaku blížícího se k městu.

2

Vlak zastavil uprostřed polí. Hluboký mužský hlas oznámil cestujícím, že čekají, až projede jiný vlak. Budou pravděpodobně pokračovat dál za několik minut. Lukas viděl špinavým oknem vodárenskou věž a starý mlýn přestavěný na kancelářskou budovu. Byla to majestátní cihlová stavba, která do okolní městské zástavby příliš nezapadala. Stejně to bylo s vodárenskou věží. Také se sem nehodila. Tyčila se k bleděmodré obloze, šedá a ošklivá.

Opřel si čelo o sklo, zastudilo ho. Nemá naspěch. Klidně můžou čekat na vlak z opačného směru i několik hodin. Od chvíle, kdy uviděl mlýn a vodárenskou věž, zůstal by tu klidně i deset let. Teď už mu to bylo jasné. Deset let jsou jen necele čtyři tisíce dní naplněné nečinností.

Kolem produněl vlak, tak blízko, až se Lukas podvědomě napřímil. Žena sedící proti němu ho pozorovala. V náruči držela velkou kytici a hleděla na něj neklidnými očima. Znají se odněkud? Pravděpodobně ne. Nemyslel si ani, že by ho poznala. Na to je deset let dostatečně dlouhá doba. Jeho vzhled se s každým uplynulým rokem o něco víc změnil. Když opustil rodné město, bylo mu devatenáct. Často mu volali z různých novin. Chtěli o něm psát reportáže, jak to s ním bylo dál. Protože už uplynul rok, pět let – a teď už deset.

„Měl byste vědět, že lidé se o vás zajímají,“ řekl mu poslední novinář, který mu volal. „Chtějí vědět, jak jste to zvládl, co se s vámi stalo.“

Jako by vůbec měli právo o takových věcech uvažovat. A jako on by byl povinen jim je vyprávět.

S lety podobné dotazy zvládal stále snáz. Ze začátku vždycky zavěsil. Později vztekle řval. Ale v poslední době už to bylo lepší. Pochopil, že ho nemůžou k ničemu donutit. A oni jeho odmítání respektovali. Ovšem psali o něm pořád dál. Neustále opakovali staré informace se stejnými obrázky a stejnými výpověďmi těch, kterým se říkalo svědkové, přestože vůbec nic neviděli. A o to očividně hlavně šlo. Že mohli vypovídat o tom, že nic netušili, že to, co se stalo, bylo tak příšerné, že se to ani nedá slovy popsat.

„Když Lukas zmizel, celé město jako by se zastavilo,“ prohlásil jeden z nich. „Všichni čekali. Pořád čekali. Až začne hořet další strom.“

Až začne hořet další strom.

Ta slova budou všechny pronásledovat do konce života. Samozřejmě věděli, že popálené dítě se bojí ohně. Ale že spálený strom věští smrt – to jim uniklo.

Vlak se s trhnutím dal do pohybu. Znovu se ozval hlas, stejný, který je předtím informoval o tom, proč nejedou dál.

„Za několik minut dorazíme do cílové stanice, do Kristianstadu. Příští stanice Kristianstad.“

Vstal, než vlak zastavil. Měl pocit, jako by se náhle protrhla hráz. Obrazy z minulosti, skutečné i smyšlené, se mu míhaly hlavou a žadonily o pozornost. Odmítal se jim poddat. Vzduch stále dál. Obrazy začaly blednout, úzkost slábla. Brzy se zase uklidnil. Skoro úplně. Namlouvá si to, nebo se mu přece jen trochu třesou kolena? Možná, taková věc se skoro nedá poznat. Ze všeho, s čím se naučil žít, trvalo nejdéle si zvyknout na omezenou schopnost vnímat vlastní tělo. Všechno, čím si muselo projít, mu uškodilo tolik, že už nedo-

kázal rozpoznávat tělesné signály. Když běžel, nevěděl, jestli ho bolí koleno nebo lýtko. Někdy si nebyl jistý, jestli ho bolí hlava nebo ucho. A pak ty nejasné bolesti v zádech, které se šířily od hýždí až ke krku a kvůli nimž někdy několik nocí za sebou nemohl spát.

„Na to si bohužel budete muset zvyknout,“ řekl mu nakonec lékař. „To je vaše nové já. Je to smutné, ale je to tak.“

Lukas pomalu otáčel hlavou. Bolest a třes ovládnout nedokáže. Ovšem myšlenky. Ty musí dostat pod kontrolu, než z vlaku vystoupí. Jinak tu nedokáže zůstat tak dlouho, jak si naplánoval. Zavřel oči a nadechl se. Zadržel dech a pak vydechl. Netušil, jak těžké bude najít klid. Jak zatraceně, bolestně těžké.

Ve stejné chvíli, kdy oči zase otevřel, vlak pomalu zabrzdil a zastavil se. Dveře se otevřely a dovnitř vnikl vlahý večerní vzduch vonící létem. Pevně sevřel držadla kufrů a vydal se k východu.

Takhle se to musí stát.

Lukas se vrátil domů.

Všude pobíhali lidé. Nejraději by zůstal na nástupišti, domluvili se přece, že se sejdou tam. Táhl kufr za sebou, kolečka na asfaltu skřípala. Váhavě pokročil k nádražní budově, chtěl tam uniknout před davem a sluncem visícím nízko na obloze.

Někdo mu položil ruku na záda. Škubl sebou.

„Jaká byla cesta?“

Otec měl napjatý hlas a v očích tak bezvýrazný pohled, že Lukas musel několikrát polknout, než odpověděl. Otec syna sevřel v náručí a přitiskl ho k sobě. Byli stejně vysocí a Lukas mu na několik prchavých okamžiků položil hlavu na rameno.

„Všechno v pořádku,“ odpověděl chraptivě.

Otec ho neochotně pustil.

„Mám ti vzít ten kufr?“

„To je v pohodě, potáhnu ho.“

„Maminka nemohla přijít, chtěla, aby bylo hotové jídlo, až dorazíme domů. Vaří něco, u čeho musí být. Však víš.“

„To je v pohodě,“ zopakoval Lukas.

Otec vykročil.

„Auto mám tamhle,“ ukázal někam, Lukas se tam nestihl ani podívat, otec už ruku zase spustil. Opravdu ten kufr není moc těžký?

Lukas zavrtěl hlavou. Kufr se na několika vystouplých kamenech zakymácel.

„To je takový ten na čtyřech kolečkách?“ zeptal se otec.

„Ano.“

„Ty jsou k ničemu. Říkali mi to Eva a Bengt. Eva si jeden takový koupila v Ekohallenu. Žádný laciný, pěkně drahý. Takový dost nóbl. A kolečka mu okamžitě upadla. Ne všechna, samozřejmě, ale stačí, když chybí jedno, a kufr můžeš vyhodit.“

Obešli nádraží. Lukas zamžoural do slunce. Před nimi se tyčil kostel Svaté Trojice, kde byli Lukas i jeho sestra konfirmováni a kde měli jejich rodiče svatbu.

„Tady je,“ kývl otec k autu stojícímu opodál. „Pořád se tu teď něco staví. Chtějí strhnout informační centrum, to jsem ti říkal, ne? Je to úplně na hlavu, místo toho bude stát hned u kolejí. To si přece mohli rozmyslet dřív, vždyť ho postavili ani ne před dvaceti lety.“

Otci bylo na hlase poznat, že ho všechno rozčiluje. Neschopnost místních politiků, jejich nepromyšlená rozhodnutí. Tyhle věci dokázaly v Lukasovi jen zřídka vzbudit hlubší zájem. Otec stiskl tlačítko na klíči a odemkl auto. Lukas otevřel kufr a hodil zavazadlo dovnitř. Otec usedl za volant a nastartoval. Lukas si zapnul bezpečnostní pás a auto se rozjelo.

„Jak se cítíš?“

Lukas váhal s odpovědí, nebyl si jistý, kolik toho otec dokáže vstřebat.

„Jsem docela klidný,“ řekl nakonec. „Vždyť jsme se viděli nedávno.“

Pokusil se o křivý úsměv.

„To je pravda,“ přikývl otec. „Vídáme se často. Ale nikdy tady. Vlastně ne, teď tu jsi. To je nejdůležitější.“

Nejdůležitější. Možná to tak opravdu je. Lukas to nedokázal odhadnout. Nerozešel se s rodiči, ale se svým rodným městem. Ten vztah se nedal udržet. Trauma bylo příliš velké, jak mu na začátku řekl psycholog. Když tomu dá trochu času, začne se mu prý stýskat. Ale roky ubíhaly a on žádný stesk necítil. Naopak. Jen úzkost. Vyvolával ji děs z toho, co všechno se po návratu dozví.

Soustředil se na dech. Když to bude brát jedno po druhém, když se nebude zaměřovat na zásadní otázky, které by ho tak snadno dokázaly zničit, všechno dopadne dobře.

Otec bez přestání mluvil. O místech, která míjeli, a o lidech, kteří s těmito místy měli něco společného.

„Na jaře zkrachoval Nilssonův autobazar, říkal jsem ti to? Ale to se dalo čekat. Vezmi si, jak žil. Pořád nad poměry, a pak ty černé kšefty. Chápeš, že si myslel, že je lepší než všichni ostatní, a neplatil daně? Ne že by podle mě byly ty daně, co platíme, přiměřené, to opravdu ne. Ale musíme přece dodržovat společná pravidla. Jinak by to dopadlo jako – jak se to jen jmenuje – jako na tom místě v Americe. Víš přece, co myslím.“

Otec se zarazil a pohlédl na Lukase tázavě.

„High Chaparral?“

„Přesně tak, High Chaparral.“ Otec se zasmál. „Neuvěřitelný zmatek. Jednou se to stalo i v Domusu. Přestal jít proud a chladič boxy s rybami byly přes noc vypnuté. Ale oni ty sračky nevyhodili. Ne, prodávali je lidem dál a spousta z nich z toho onemocněla. Ale není divu. Každý nese odpovědnost sám za sebe. Když ryba smrdí, tak by ji neměl jíst.“

Lukas ho poslouchal jen na půl ucha. Byl příliš zaujatý pozorováním všeho, co nyní bylo okolo něj. Kolem auta se

míhaly budovy a zelené plochy, kde se pohyboval během dospívání. Mírně sklonil hlavu. Připadalo mu, že auto je jako skořápka, která ho chrání před skutečností, jež se k němu až příliš rychle přibližuje. Ve voze se cítil v bezpečí.

Ale to už byli téměř u rodného domu. Když auto zahnilo doleva a pomalu projíždělo kolem domů v ulici, kde strávil celé dětství, ztuhl. Rödaledsvägen ve čtvrti Kulltorp. Kdysi to býval celý jeho svět, teď cosi téměř cizího. Otec ten rozdíl zřejmě vycítil, protože zmlkl. Sevřel volant až příliš pevně a několikrát vyhodil blinkr. Když zastavili před domem, oba zatajili dech. Ani jeden nic neřekl, otec zaparkoval ve vjezdu a vypnul motor.

Než otevřel dveře, unaveně vzdychl a v hlase mu zazněl potlačovaný pláč.

„Já i maminka jsme se na tenhle den hrozně těšili. Opravdu hodně.“

Lukas nevěděl, co na to říct. Že se těšili, věděl. A věděl také, že zestárlí. Nastal čas vrátit se domů. Nic víc na tom není. Ale zároveň ho neklid šířil až do morku kostí. Co si sakra pomyslí lidé? Sousedí. Bývalí spolužáci, které určitě potká.

Začalo mu hučet v uších. Pomalu se vydal za otcem ke dveřím. Po těle mu přeběhl mráz.

Někdo je oba pozoruje.

Sleduje každý jejich krok.

Tohle nebyl dobrý nápad, pomyslel si Lukas.

A potom:

Tohle byl jediný nápad.

Zoufale se té myšlenky držel a snažil se překonat pocit, že ho někdo sleduje.

Třeba to přece jen nějak půjde. *Musí* to jít. Pokud se mu podaří udržet si všechny vzpomínky od těla. Když nedovolí, aby nepojmenované podezření vyplulo na povrch.

A když nezačne hořet žádný další strom.

3

Gunnar si nejdřív myslel, že špatně vidí. To tak s přibývajícím věkem bývá. Zrak slábne a člověk vidí rozmazaně. Všechny nesnáze jako by přicházely ruku v ruce. Špatný zrak a dna, vysoký krevní tlak a plešatění. V mládí si myslel, že člověk je starý v osmdesáti. Teď mu ale bylo dvašedesát a věděl, že to je docela jinak.

Stál uprostřed zahrady a griloval. Když na protější straně ulice vystoupil z auta patřícího Arthurovi Wallinovi nakrátko ostříhaný tmavovlasý asi třicetiletý muž, málem se mu zastavilo srdce. To není možné. *To přece není možné.*

Ale očividně to přece jen byla pravda.

Gunnara to tak překvapilo, že upustil kleště na grilování do trávy.

Lukas?

Po tolika letech...

„Alice...“ pronesl.

Kdyby mluvil nahlas, Arthur a Lukas by ho uslyšeli. Proto slovo spíše zašeptal, takže jeho žena, která byla stále ještě v domě, neměla šanci dveřmi otevřenými na terasu jeho slovům porozumět.

Grilovací kleště zůstaly ležet v trávě. Gunnar sledoval, jak Arthur a mladý muž jdou těch několik kroků od auta ke

vstupním dveřím. Pokud si stále ještě nebyl jistý, pochybnosti ho opustily, jakmile se otevřely dveře a vyšla Rosie. Rozplakala se a Gunnar odvrátil pohled. Celý výjev netrval ani minutu. Pak všichni tři vešli do domu a dveře se zavřely.

„Gunnare, vždyť se ti to maso spálí.“

Alice vyšla ven, nesla mísu s bramborovým salátem. Gunnar se neohrabaně sklonil a zvedl grilovací kleště. Beze spěchu začal šfouchat do až příliš opečených kousků masa.

To není žádná spravedlnost, pomyslel si a zaťal zuby. Nebylo to spravedlivé tehdy a teď taky ne.

Alice se postavila vedle něj. Blízko, ale ruce měla založené na prsou. Tolik se podobala své matce, že by se tomu Gunnar jindy musel smát. Ale teď ne, ne potom, co právě viděl.

„Vždyť jsi bleďý jako stěna!“

Alice napřáhla ruce a vzala ho za ramena, jako by se chtěla přesvědčit, že je naživu. Už dvakrát byla u toho, když dostal infarkt. Gunnar se jí vytrhl a začal sundávat maso z grilu. Když ho pokládá na plechový podnos, ruce se mu maličko chvěly. Alici jeho mlčení rozčilovalo.

„Tak už přece něco řekni!“

Znovu ho uchopila za paži a tentokrát to Gunnar strpěl. Musel zatajit dech, než se dokázal přimět, aby řekl to, co říct musel.

„Vrátil se domů, Alice.“

Alice se zamračila.

„Kdo? Kdo se vrátil domů?“

Očividně ji to zneklidnilo, ale nemyslela na nic jiného než na Gunnarovo zdraví.

Gunnar vzal podnos s masem a zamířil ke stolu. Při odpovědi nedokázal Alici pohlédnout do očí.

„Lukas. Je tady, Alice. U Arthura a Rosie.“

Položil podnos na stůl a zhroutil se na židli. Alice se však ani nepohnula. Gunnar se přiměl na ni pohlédnout. V tu chvíli si začal dělat starosti zase on.

„Já to nechápu,“ pronesl. „Nedokážu pochopit...“

„Co?“ řekla Alice pomalu. „Co nedokážeš pochopit?“

Zbledla, hlas měla chraptivý, pohled tvrdý a zoufalý. Jako tenkrát před jedenácti lety a jako až doposud. Pomalými kroky se vydala pryč od stolu, pryč od něj. Zastavila se na trávníku zády k němu. Gunnar dál seděl na židli, nedokázal vstát. Zahrada a její zeleň na něj rázem začaly působit klaustrofobicky. Růžové keře jsou přerostlé, proč si toho nevšiml dřív? O rybízových keřích ani nemluvě. Větvičky jsou obtížně červenými bobulemi. Brzy se budou muset obrát a uvaří se z nich šťáva a džem.

Alici se roztrásla ramena a dala se do pláče. Gunnar se zoufale snažil dál myslet na rybíz. Na bobule, šťávu a džem. Ale bylo to jako pokoušet se udržet v ruce kluzké mýdlo. Netrvalo ani sekundu a i on se rozplakal.

Večery byly pořád dlouhé a světlé. Ne tolik jako v červnu, ale ve srovnání s ostatními měsíci roku pořád dostatečně. Po setmění nebylo nic. Byla moc velká tma na to, aby bylo světlo, a moc světlo na to, aby byla tma. Kristianstad založil dánský král. Co si myslel o světle a tmě, nikdo netušil. Vědělo se ovšem, že byl nadaný stratég. Jmenoval se Kristián IV. a měl s novým městem dalekosáhlé plány. Šlo o důležité místo, které bylo třeba střežit, strategický bod ve válce proti zločinným bandám. A tak král nechal město obehnat hradbami, příkopy a baštami a vybudoval pevnost tak silnou, že ji nikdo nedokázal dobýt.

Nikdy ho ale nenapadlo, pomyslel si Gunnar hořce, že nepřítel se může objevit i na opačné straně opevnění. Na opačné straně příkopů.

Byly doby, kdy Gunnar musel čelit všelijakým strachům. Doby, kdy se mu rozbušilo srdce a zpotil se kvůli bezvýznamnější věci. Ale to už je dávno. Teď zkrátka a dobře nemá žádný rozumný důvod k tomu, aby se ho zmocnil strach. Od té doby, co se stalo to nejhorší, co se mohlo stát. Už je to jedenáct let. Jedenáct let imunity vůči strachu. Gunnar si občas

pomyslel, že pro Arthura a Rosii to je určitě jiné. Dostali svoje dítě zpátky v celku. Okusili děs, ale nemuseli prožít zbytek života v ustavičné hrůze. Takové zážitky by měly strach zesilovat, ne zeslabovat. Ten, kdo se nachází mimo všechn ten děs, není svobodný.

Gunnar seděl sám na terase. Gril byl uhašený, uhlí pryč. Na kousky masa se nedokázal ani podívat, vyhodil je. Už bylo skoro půl desáté. Věděl, že uplyne ještě spousta hodin, než se mu podaří usnout. Kam zmizela Alice, neměl tušení. Možná už si šla lehnout.

Když seděl, na dům Wallinových neviděl. Překážel mu živý plot. Trochu ho uklidňovalo, že nemá kontrolu nad tím, co dělají. Možná sedí v kuchyni a jedí. Mluví spolu. Kdyby rozsvítili lampu nad stolem, bylo by je vidět za oknem. I když zřejmě dělají to, co ostatní. Je teplé léto, a tak jedí venku. Mezi komáry a jinými potvorami, od kterých je v zimě pokoj. Jen bůh ví, jak moc se Gunnar naučil nenávidět to zatracené léto. Na podzim a v zimě to ještě šlo. Ale jaro a léto nemohl vystát.

Přejel rukama po tvrdých područkách zahradní židle. Podzim byla jen vidina, stále ještě příliš vzdálená. Od tohoto ročního období ho oddělovalo nejméně dvanáct sekání trávníku, deset obraných keřů rybízu a nekonečně mnoho večerů s grilováním. A teď se ke všemu ještě vrátil Lukas. Jako přízrak z minulosti. Bylo to tak nevhodné, až se Gunnar sám na sebe málem rozzlobil. Kdyby věděl, že unikne trestu, nejraději by vstal, přešel ulici a Lukase zavraždil Rosii a Arthurovi přímo před očima.

Já nevím, pomyslel si. Já vlastně nevím.

„Gunnare, slyšíš mě?“

Gunnar sebou trhl. U rohu domu se objevila vysoká postava.

„Promiň, že jdu bez ohlášení, takhle nevhod. Ale zvonil jsem u dveří a nikdo neotvíral.“

Gunnar už poznal, kdo to je. Rychle vyskočil a napřáhl ruku.

„Promiň, Davide, úplně jsem zapomněl, že máš přijít.“

„To nic. Vím, že jdu pozdě, ale za Jönköpingem jsem měl problém s autem.“

„Za Jönköpingem? Měl jsi zavolat. Mohl jsem ti nějak pomoci.“

Slova se z Gunnara jen hrnula. Jízda autem do Jönköpingu by změnila celý večer. Odložila by tu nepříjemnou záležitost na později, popřála by mu ještě pár dní oddechu. Gunnar totiž nebyl tak hloupý, aby si neuvědomoval, že Lukas přijel domů poprvé po desíti letech a že tu zřejmě nějaký čas zůstane. Dříve nebo později se potkají.

David se zasmál.

„Gunnare, přece bys nejel přes dvě stě kilometrů jen proto, že jsem náhodou srazil divočáka.“

„Divočáka? Ale...“

„Nebyl velký. Mládě. Takže jsem vlastně neměl problém s autem, spíš se zrakem, když jsem si ho nevšiml.“

Znovu se zasmál tím svým širokým, odzbrojujícím úsměvem, který měla tak ráda Fanny.

„Krásný večer,“ prohlásil David. „A ty sedíš na zahradě a užíváš si ho.“

Gunnar se suše uchechtl. Nedokázal se ovládnout. Večer si neužíval ani náhodou, taková představa byla k smíchu.

„A co Alice? Je taky ještě vzhůru?“

Gunnar zvažněl.

„Myslím, že už si šla lehnout. Dáš si něco? Whisky?“

„Děkuju, až jindy. Doma na mě čeká Anna. Sedí na schodech jako rozjívené dítě. Nejlíp bude, když si jen vezmu klíče a půjdu ji pustit dovnitř.“

Takže klíče. Klíče od staré fary stojící na křižovatce Proboštské a Pastorské ulice. David a jeho přítelkyně Anna ji nedávno koupili a přes léto ji chtěli opravit. Samozřejmě ne

sami. Hned po koupi dostal Gunnar klíče a několikrát pustil dovnitř řemeslníky. Aby měla mladá dvojice pořádnou koupelnu, až se nastěhuje.

„Přinesu je,“ odpověděl Gunnar a zašel do domu.

David se nenuceně vydal za ním. Jako by to pořád byl ten malý kluk, co si hrával s Fanny.

„Vy jste vymalovali předsíň?“

Gunnar se rozhlédl.

„Ano,“ přikývl pak. „Letos na jaře.“

Otevřel skříňku na klíče a vylovil ty Davidovy. David k nim občas chodíval na návštěvu, ale nijak často. Do Kristianstadu jezdíval jen málokdy a důvodů zastavit se u Gunnara a Alice míval ještě málo.

Gunnar zabouchl dvířka skříňky a klíče Davidovi slavnostně podal.

„Tady je máš. A až budeš mít víc času, někdy se večer zastav a všechno probereme.“

„Určitě, slibuju. A hrozně děkuju za pomoc.“

Na zahradě si potřásli rukama a rozloučili se.

„Ještě jednou díky,“ zopakoval David.

Gunnar ho trochu neohrabaně štouchl do zad.

„Není zač.“

David se otočil a chtěl odejít, ale ztuhl uprostřed pohybu a zastavil se s otevřenými ústy. Gunnar neotočil hlavu ani o centimetr, přesto mu bylo jasné, co David uviděl. Nebo spíš koho.

„Je to...“ začal David, ale pak se zarazil.

Pohlédl na Gunnara a na tváři se mu objevil křečovitý úsměv.

„To nic,“ řekl pak. „Už musím jít.“

„Přijel dneska,“ zamumlal Gunnar. „Neptej se mě proč. Najednou se tu objevil.“

David si přejel dlaní strniště na bradě. Gunnar pochopil, že vůbec nezáleží na tom, kolik je mu let. Pro něj bude David

vždycky ten kluk, co honil Fanny pod kropicím zařízením, když bylo v létě moc horko.

„Slyšel jsem, že se ve městě od té doby neobjevil, však víš. Od té doby, co se to stalo.“

David se zajíkl.

„Je to tak,“ přikývl Gunnar.

„Deset let. Co tu pohledává? Ne že by to bylo důležité, může si dělat, co chce. Ale proč se musel vracet zrovna teď?“

Gunnar vzdychl a rozhodil rukama. Teď už se neudržel a pohlédl na protější dům. V osvětleném kuchyňském okně uviděl Lukase a jeho matku. Myli nádobí. Byl to tak obyčejný výjev, až to bolelo. Co by za to dal, kdyby v domě zase zaslechl kroky Fanny? Jen jedinkrát.

„Mluvili jste spolu někdy?“ zeptal se Gunnar a kývl k protějšímu domu.

„Ne,“ odpověděl David. „Zmizel týden před maturitou. Od té doby jsem ho neviděl.“

„Byli jste přece kamarádi. Ty a on. A Fanny.“

David nevěděl, co na to odpovědět.

„Byli,“ připustil nakonec. „Je to tak. Ale to se všechno změnilo, když...“

Odkašlal si a potěžkal klíče v ruce, jako by je chtěl zahodit do letní noci.

„Sakra,“ zašeptal pak. „Promiň, Gunnare. Je to pořád stejně těžké a vždycky bude.“

„Na tom nezáleží. Já i Alice jsme se s tím už smířili. Že už nikdy nebudeme mít klid. Že už to nikdy nebude lepší. Nikdy už to nebude takové jako dřív.“

David znovu pohlédl na dům, kde byl v okně vidět bývalý kamarád z dětství.

„Mluvil jsi s ním?“

Gunnar překvapeně zvedl hlavu.

„Ne, proč bych měl? Stejně nevím, co bych mu řekl. Když sem bude chtít přijít, tak...“

Tak co? Kdyby Lukas na jejich pozemek vkročil jen jednou nohou, Gunnar i Alice by se naprosto přestali ovládat.

David váhal, ale nakonec se odhodlal a vyslovil to, o čem byl přesvědčen, že je jediné správné.

„Víš, on za to vlastně nemůže,“ začal. „Nemohl ovlivnit, že on se vrátil, a Fanny ne. Že přežil on.“

V Gunnarovi vzplála zuřivost tak silně, až téměř ucítil, jak mu spaluje tělo. Ještě pořád se dokázala sytit banálními dobře míněnými slůvky a větami, které přesto zraňovaly.

„O tom ty nic nevíš,“ řekl. „Vůbec nic.“

David otevřel ústa a chtěl něco říct, ale Gunnar se zamračil a tím ho umlčel.

„Musím už jet. Anna na mě čeká. Ještě jednou dík. Brzy se ozvu.“

Pak David zmizel a Gunnar v zahradě osaměl, stíny minulosti a kruté vzpomínky mu však nepoprávaly klidu. Celý se třásl zuřivostí, kterou už dlouho nepocítil. Lukas z města neodjede, dokud mu nepoví, co se mu před desíti lety stalo.